

Fra England:
Pop-kunst af Peter Blake

Fra Danmark:
Maleri af Jørgen Brynjolf

Vender ryggen til ung dansk kunst

Rapport fra ungdomsbiennalen i Paris I.
Komiteen har lavet udueligt arbejde

Af JENS JØRGEN THORSEN

DET er desværre sandt, at alle udlændinge gik forbi den danske kunst på ungdomsbiennalen i Paris uden at lægge mere mærke til den end til andre inferiorer landes, som for eksempel Philippinerne, Pakistan, New Zealands, Æquadors, Madagascars og Viet-Nams.

Ungdomsbiennalen afholdes hvert andet år i Paris' Museum for Moderne Kunst, og kunstnere under 35 år, udvalgt af kommissioner fra hele verden, deltager.

Nu kan man sige, at den danske kunst selvfølgelig hænger på en urlas-post lige vel siden af den mest omtalte og mest farvestrålende og i øvrigt også mest spændende afdeling på hele biennalen: den engelske »Pop-Art«.

»Pop-Art«, pop-kunst, har været diskussionsemne det seneste årstid. Lige siden de amerikanske pop-kunstnere — folk som Roy Lichtenstein, Andrew Warhol, Kitaj, Jim Dine, Jasper Johns og en hel del til — fik store gennembrud hos kunsthandlerne i Paris og New York.

POP-KUNSTEN, hvis største ufor-skamethed er, at den bruger former fra populær side, for eksempel reklamer og tegneserier, har hidtil af amerikanerne været basuneret ud som et amerikansk fænomen. Man har forsøgt en udstilling med svenske pop-kunstnere i Stockholm, og Albert Mertz har forsøgt sig som pop-kunstner på Gronningen. Men internationalt har pop-kunst og Amerika været betragtet som uadskillelige.

Englændernes bevis for, at pop-kunsten i London ikke alene er levende, men også overstråler den amerikanske i modenhed, farvepragt, social satire og teknisk dygtighed, var selvsagt pariser-biennalens chok.

Peter Blake efterligner brevkort. Man ser en spansk toreador med broderet trøje i ægte snor og med et ansigt som prins Philip. En række opklåbete brochurer og tegneserier fortæller muntert-overfladisk om LOVE — til overfladen hænger en ud af halsen og den lille hygge-dor-karm, der er billedets indramning, bliver et nusset indelukke. Man ser Blake, set af sig selv, stå i blå arbejdstøj overklæbet af Coca-Cola — og bilreklamer nøjagtigt og virtuost gengivet, sådan som ugebladets tegnere gør det. Det er skæg det hele, men bittert skæg.

Billedhugger Phillip King laver zære sammenformninger af voksne-nequin-ben, bolcher og varner. Derek Boshier bærer menn-

skets omformning til pistoler og byggeklodser på baggrund af pyramiderne og det engelske flag. Peter Phillips lader drømme om Marilyn Monroe og cigaretreklamer blive til mareridt.

Under alle omstændigheder er pop-kunst fra England blandt det mest omdiskuterede på hele Biennalen. Og lyser med stor kunstnerisk kraft. Det gør den danske afdeling ærlig talt ikke.

EFTER danske forhold er dog Jørgen Brynjolf og Peter Nyborg ganske nydelige malere. Nyborg, der startede for et par år siden med fantastiske, røgrune magt-former og en forundret afproven af mareridts-syner, blev efter et par års succes på Charlottenborg mærkeligt stiv og færdiglavet, og han står endnu i denne tørre overgangsperiode. Brynjolf er en lidt flydende kunstner, der i jordbrun farvestil arbejder med de samme problemer som franske kubistiske malere gjorde i tiden omkring første verdenskrig: planers forskydning i forhold til hinanden.

Jørgen Haugen Sørensen, der som Danmarks billedhugger er repræsenteret med to skulpturer, ligner med sine pæne, bronzerunde former et stort antal unge, nydelige billedhuggere verden over.

Ole Sparring, der udstiller som Danmarks tegner, er i virkeligheden, når man skal se skarpt på sagen, en halvbagt amatør, der lidt stivbenet prøver at skabe billeder af eksplosioner og små figurer i midtpunkts-flugt à la Palle Nielsen.

Biennalen står i eksperimenternes tegn (hvad De kan læse om i en følgende artikel). Det er sumpelthen udueligt og dumt af udstillingskomiteen under forsæde af Erik Tjalve at sende fire ualmindeligt almindelige kunstnere af sted. Både Brynjolf og Nyborg er desuden inde i ikke helt sikre overgangsperioder. Haugen Sørensen har ligesom mistet pusten, og man savner arbejder fra hans hånd af en størrelsesorden, som syner lidt på en så stor udstilling.

DEN danske afdeling, som man har fået anbragt på en dårlig plads og i dårlig ophængning, er ikke noget værdigt visitkort for ung dansk kunst. Der eksperimenteres i Danmark. Der er stadig unge kunstnere, der prøver at lægge nye alen til traditionen. Kunstnere, der også i Biennalens sammenhæng ville interessere. Som det er, følger man dernede i Paris et pinligt gensyn med Kunstnernes Efterårsudstilling. Men det er måske også meningen.

Der eksperimenteres i Danmark. Og med kunstnerisk vægt. Lad mig nævne navne som Hvidberg, Soya, Rønne, Louis Jensen, Gernes, Køp-